

ZTRATILA SVÉ SRDCE,
NYNÍ HO MUSÍ ZÍSKAT ZPĚT.

A woman with long, wavy blonde hair is wearing a red, off-the-shoulder, long-sleeved gown and a gold crown with red gemstones. She is looking directly at the camera with a serious expression. The background is a dense field of red roses. The overall color palette is dominated by red and gold.

Zrazená

Autorka bestsellerové série SELEKCE

KIERA CASSOVÁ

COO
BOO

Zrazená

Vyšlo také v tištěné verzi

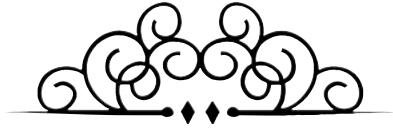
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

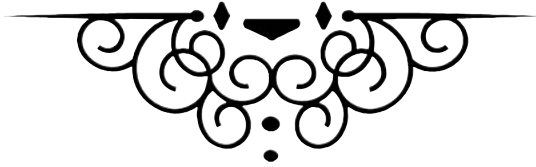
Kiera Cassová
Zrazená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zrazená

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

*Pro Taru, která poslouchá mé příběhy pro mládež už od doby,
kdy jsme se mezi mládež počítaly.
Mé sluníčko, můžeme sem napsat tolik soukromých vtípků.
Prostě přidej svůj oblíbený sem dolů:*

.....

.....

Ha ha! Panečku, napadl mě úplně stejný!

A U L A N D   C A B E R R A

MOORELAND

TAMIN

HONOWEN

CATAL

CRALE

VELKÉ PERINE

LEIDOLF

BANNIR

MONTOTH

COROA

ISOLTE

SABINO

LAMBORDE

Sabinské moře

Marangské moře

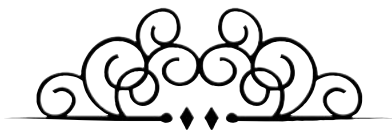
TOBBAR
COWARD

S

Z KRONIK COROJSKÝCH DĚJIN

KNIHA PRVNÍ

*A proto, Corojci, je třeba zákonů dbát,
neb porušíme-li jeden, padne celý řád.*

KAPITOLA 1

Kočár jel zvolna kupředu a já se přes rameno ohlédla a podívala se okýnkem ven, jako kdyby mě měl někdo následovat. Připomněla jsem si, že je to bláhová představa. V Coroi nezbyl nikdo, kdo by se za mnou vydal. Nyní už ne.

Silas – můj manžel – byl mrtev, stejně jako moji rodiče. Stále mi zbylo pár přátel u dvora, ale ti byli daleko oddanější králi Jamesonovi, a platilo to tím víc poté, co jsem mu dala košem právě toho večera, kdy mě chtěl požádat o ruku. Co se samotného Jamesona týkalo... přinejmenším se zdálo, že mi odpustil, že jsem utekla s mužem prostého původu, a ke všemu s cizincem prostého původu. Beztak už na mé místo po králově boku nastoupila Delia Grace a já o ně nestála.

To bylo vše. Jediní lidé, na nichž mi záleželo, byli v kočáru vedle mě. Přesto jsem se musela ohlédnout.

„Právě takto jsem strávila většinu dospělosti,“ poznamenala má tchyně, lady Eastoffová, a položila mi ruku na klín. Na druhé lavici naproti nám spala má švagrová Scarlet. I když spala, vše nasvědčovalo tomu, že by se ve zlomku vteřiny dokázala zcela probudit. Působila tak od okamžiku, kdy na nás zaútočili.

Hned za oknem kočáru držel stráž hrdý a protivný Etan. Zkoumavým pohledem měřil řídkou mlhu a podle toho, jak naklání hlavu, mi bylo jasné, že naslouchá, zda nezachytí náznaky nebezpečí.

„Na konci cesty se snad budeme moci přestat neustále ohlížet,“ odvětila jsem.

Lady Eastoffová – ne, nyní byla mou matkou – přikývla a upřela vážný pohled na Scarlet. „Doufám, že až se dostaneme k Northcottům, najdeme způsob, jak se postavit králi Quintenovi. Potom se vše urovná... tak, či onak.“

Polkla jsem, když mi došlo, jaká nevyhnutelnost v těch slovech zní. Jednoho dne buď vyjdeme z paláce krále Quintena jako vítězné, nebo už z něj nevyjdeme nikdy.

Upřeně jsem si svou novou matku prohlížela. Stále jsem nemohla uvěřit, že dobrovolně vstoupila do manželství, jež ji přivedlo do úzké přízně tak podlého krále. Ovšem nutno přiznat, že jsem nevědomky udělala to samé.

Eastoffové byli potomky Jedrecka Velikého, prvního z dlouhé linie vládců na isolténském trůně. Nynější panovník Isolte, král Quinten, pocházel z krve Jedreckova nejstaršího *syna*. Ten však nebyl jeho prvorozeným *ditětem*. Předkem Eastoffových byl Jedreckův třetí syn. Pouze starý dobrý Etan se coby Northcott mohl pochlubit rodem, který založilo Jedreckovo prvorozené dítě, dcera, jež byla upozaděna ve prospěch chlapce.

Ať už byla historie jakákoli, Quinten pohlížel na Eastoffy a Northcotty jako na hrozbu pro svou vládu, jež se kvapně chýlíla ke konci, pokud by se náhle nezlepšilo zdraví jeho syna.

Nechápala jsem to.

Nechápala jsem, proč se zdá být odhodlaný zapudit – ne, *zavraždit* – muže, jimž v žilách koluje královská krev. Princ Hadrian nebyl právě nejzocelenější, a až král Quinten zemře jako

všichni smrtelníci, *někdo* bude muset usednout na trůn. Nedávalo smysl, proč zabíjí všechny, kdo na něj mají oprávněný nárok.

Včetně Silase.

To nás přivedlo až sem. Byly jsme odhodlané se postarat, aby ti, které jsme ztratily, nezemřeli zbytečně, a bolestně jsme si uvědomovaly, nakolik je pravděpodobné, že naše snahy vyjdou vniveč.

„Stůj! Kdo tam?“ Ostrý výkřik přehlušil i skřípot kol. Kočár okamžitě zastavil. Scarlet se vmžiku napřímila a vytáhla zpod sukní malou dýku, o níž jsem netušila, že ji skrývá.

„Vojáci,“ zamumlal Etan. „Isolténští.“ Pak hlasitěji zvolal: „Dobré odpoledne. Jsem Etan Northcott, voják ve službách Jeho Veli...“

„Northcotte? To jsi ty?“

Viděla jsem, jak Etanův výraz zjihl. Přimhouřil oči. Náhle působil daleko uvolněněji.

„Colvine?“ zavolal. Žádná odpověď se neozvala a já to vzala jako potvrzení. „Doprovázím příbuzné zpět domů do Coroy. Už jsi nejspíš slyšel, co se stalo mému strýci. Vezu jeho vdovu a dcery domů.“

Po odmlce, jež naznačovala, že jeho slova vyvolala jistý zmatek, voják odpověděl.

„Vdovu? Nechceš snad tvrdit, že je lord Eastoffe mrtvý?“

Etanův kůň sebou trhl, avšak Etan ho ihned zklidnil. „Je to tak. Stejně jako jeho synové. Otec mě pověřil, abych přivezl zbylé členy rodiny do bezpečí.“

Následovalo nepříjemné ticho.

„Upřímnou soustrast vaší rodině. Necháme vás projet, ale musíme provést prohlídku. Předpisy jsou předpisy.“

„Ano, jistě,“ souhlasil Etan. „Chápu.“

Voják přišel blíž, aby prohlédl kočár, a další muž ho obešel zvenku a nahlédl pod vůz. Podle hlasu jsem poznala, že voják, který

přišel prověřit nás, byl ten, s nímž hovořil Etan. „Lady Eastoffová,“ spustil a sklonil před matkou hlavu, „nesmírně soucítím s vaší ztrátou.“

„Děkuji ti za tvou účast. A za tvou službu,“ odvětila.

„Dámy, máte štěstí, že jste narazily na nejlepší regiment v Isolte,“ řekl a vypnul hrud. „Tato cesta se obvykle hemží Corojci. Před necelými dvěma týdny vypálili vesnici kus od hranice. Nevím, co by se stalo, kdyby na vás narazili.“

Polkla jsem, sklopila jsem oči, ale pak jsem opět upřela pohled na vojáka. Ihned mu došlo, co znamená přítomnost další dámy v Eastoffově rodině, a k tomu přičetl směr, odkud jsme přijeli. Přelétl mě přimhouřenýma očima a potom se ohlédl na Etana, aby si svou domněnku potvrdil.

„Vdova po mém bratranci Silasovi,“ vysvětlil Etan.

Voják zakroutil hlavou. „Nemůžu uvěřit, že je Silas po smrti... ani že se oženil,“ dodal a znovu se na mě zadíval. Zdálo se, že si srovnává myšlenky v hlavě a nemůže uvěřit, že se Silas oženil s Corojkou.

Mnoho lidí na to pohlíželo stejně.

Jeho lehce odsuzovačný výraz vystřídalo pobavení. „Nedívám se vám, že se odtamtud chcete dostat,“ řekl mi a kývl k cestě za námi. „Příliš zprávy z Coroy nesleduji, ale jako všichni jsem slyšel, že je váš král napůl šílený.“

„Skutečně?“ zeptal se Etan. „Nemohu říct, že by předtím byl zcela přičetný.“

Voják se zasmál. „Pravda. Prý mu ale nějaké děvče dalo košem a od té doby se chová nevypočitatelně. Údajně rozsekal sekerou jeden ze svých nejlepších člunů, přímo na řece, kde ho mohli všichni vidět. Lidé tvrdí, že si snad našel nějakou novou milenkou, ale není jí věrný v žádném smyslu slova. Také kolují zvěsti, že před pár týdny podpálil hrad.“

„Ten jsem navštívil,“ odpověděl Etan suše. „Požár by ho mohl jen vylepšit.“

Musela jsem se ze všech sil přemáhat, abych udržela jazyk za zuby. Jameson by ani v nejlítější zuřivosti nechtěl zničit Keresken, klenot corojského stavitelství.

Jediná z těch pomluv, jež mi mohla způsobit bolest, pokud byla pravdivá, bylo tvrzení, že Jameson za zády Delie Grace okouzluje další dívky. Příčila se mi představa, že se Delia Grace domnívá, že dosáhla svého, a přitom se hluboce mylí.

Voják se Etanově pohotové poznámce hlasitě zasmál, poté ovšem zvážněl. „To jeho nepředvídatelné chování vyvolává obavy z možného vpádu jeho armády. Proto musíme prohlížet kočáry, včetně těch, jež patří důvěryhodným lidem. Vypadá to, že v tuhle chvíli by Šílený král Jameson mohl provést cokoli.“

Přistihla jsem se, jak rudnu, a přičilo se mi to. Nic z toho samozřejmě nebyla pravda. Jameson nebyl šílenec, nechystal se napadnout sousední zemi ani nic podobného... ovšem podezření ve tváři toho muže mě přimělo ponechat si tyto úvahy pro sebe.

Matka mi konejšivě položila ruku na koleno a skrz okno promluvila ke strážci: „Ano, naprosto tě chápeme a děkujeme ti za tvou pečlivost. Až dorazíme v pořádku domů, vzpomenu na vás všechny ve svých modlitbách.“

„Všechno v pořádku,“ zavolal druhý voják pozza kočáru.

„Jak taky jinak,“ odpověděl Colvin. „Jsou to Eastoffové, ty hňupe.“ Zavrtěl hlavou a ustoupil od kočáru. „Odtáhněte zatarasy!“ křikl na ostatní. „Nechte je projet. Dávej na sebe pozor, Northcotte.“

Etan na něj kývl a pro jednou si nechal své myšlenky pro sebe.

Když jsme přijeli na hranici, uviděla jsem za oknem tucty mužů. Někteří salutovali, aby nám projevíli úctu, jiní na nás jen

zírali. Obávala jsem se, že by mě někdo z nich mohl odhalit coby dívku, jež údajně dohnala svého krále k šílenství, a bude požadovat, abych vystoupila z kočáru a vrátila se k němu.

Nikdo to neudělal.

Vydala jsem se na tuto cestu z vlastní vůle. Víc než to, přímo jsem se po ní hnala. Ovšem tento zážitek mi připomněl, že nepřekračuji pouhou hranici, nýbrž vstupuji do jiného světa.

„Cesta k sídlu by měla být klidná,“ prohlásil Etan, když jsme vyjeli z davu.

Scarlet schovala dýku, kterou nenápadně skrývala pod drobnými rukama ostýchavě složenýma v klíně, zpět pod záhyby sukní. Potřásla jsem hlavou. Co s ní chtěla vůbec dělat? Matka se ke mně natáhla a objala mě kolem ramen. „Jednu překážku jsme překonaly, bezpočet dalších nás čeká,“ zažertovala.

A já se navzdory všemu dala do smíchu.

KAPITOLA 2

Cesta k sídlu Northcottů nám zabrala většinu dne, přestože jsme jeli rychleji než předtím. Poznala jsem, že se blížíme k cíli, neboť Scarlet začala věnovat pozornost okolí a skoro se usmívala, jako by v ní zdejší kraj vyvolával šťastné vzpomínky.

Podnebí i krajina se rychle změnily, jako kdyby uposlechly jakýsi skrytý příkaz. Kolem se táhly zvlněné kopce a vítr nutil trávu před námi do tance. Minuli jsme několik řad větrných mlýnů, jež využívaly nekonečný zdroj energie, který vanul přes silnice a vzhůru do kočáru. Pak se objevily malé háje, v nichž stromy rostly v těsných shlucích, jako kdyby se přikrčily, aby se udržely v teple.

Nakonec kočí zabočil a navedl kočár do aleje vysokých stromů, jež lemovala příjezdovou cestu a končila až u hlavního vchodu sídla. Skrz větve pronikaly sluneční paprsky a dodávaly třpyt i těm nejobyčejnějším věcem. Ohlazené kameny podél cesty a břecťan, jen se pnul až úplně vzhůru po stranách domu, mi potvrdily, co už jsem věděla: Tato rodina zde žije odněpaměti.

Matka byla po většinu cesty pohroužená do vlastních myšlenek, nyní se jí však na rtech konečně objevil náznak úsměvu.

Když jsme se blížili k domu, vyklonila nepříliš vznešeně hlavu z okna a začala s novým nadšením mávat.

„Jovano!“ zvolala, a jakmile kočár zastavil, okamžitě z něj vyběhla.

„Ach, Whitley, měla jsem hrozný strach! Jak se vám jelo? Byly cesty ve špatném stavu? Scarlet! Tak ráda tě vidím!“ Jovana se při pohledu na neteř celá rozplývala a nečekala odpověď na své otázky.

„Máme nečekaného hosta,“ oznámil Etan rodičům a svým tónem dával na srozuměnou svůj vytrvalý nesouhlas.

Vštípili mu však dvorné chování, proto zvedl ruku, aby mi pomohl vystoupit z kočáru. A já, která nemohla se svým dvorným chováním nijak zaostávat, jsem jeho pomoc přijala.

„Lady Hollis?“ pronesl překvapeně lord Northcott.

„Ach, lady Hollis! Nebožátko!“ Lady Northcottová mě spěšně objala. „Nemohu uvěřit, že jste přijela až sem. Nemáte se kam uchýlit?“

„Teď je paní jejich rodového sídla,“ podotkl Etan. „Velmi útulného sídla, jak jsem se osobně přesvědčil.“

„Jenže mi v něm chybí rodina,“ dodala jsem tiše. „Musela jsem zůstat se svou rodinou.“

„To je od vás velice statečné,“ prohlásila lady Northcottová a pohládila mě po tváři. „V Pearfieldu jste samozřejmě vždy vítaná. A teď si všechny potřebujete odpočinou. Jste zde srdečně vítány – a v bezpečí.“

Etan zvedl oči k nebi a tím prostým gestem sděloval holou pravdu: ve skutečnosti jsme nebyly v bezpečí nikde.

To už k nám přistoupil také lord Northcott a vzal Scarlet za ruku. „Připravili jsme pro tebe pokoj s výhledem na les. A lady Hollis, vy...“

„Postačí Hollis. Prosím.“

Usmál se. „Zajisté. Necháme přinést čisté povlečení do pokoje hned naproti. Tomu říkám báječné překvapení.“

Etan si odfrkl.

Jeho matka ho dloubala loktem.

Raději jsem obojí přešla.

„Je na čase, abyste si odpočinuly,“ rozhodla lady Northcott. „Určitě za sebou máte náročné putování.“

Dovedli nás do poschodí v křídle domu, v němž se nacházely čtyři pokoje – dva po obou stranách chodby. Matku doprovodili do jiného křídla, nejspíš aby měla víc klidu, a Scarlet a já jsme zůstaly s Etanem, na němž bylo okamžitě opět patrnější, jak je frustrovaný. Nejen že jsem pobývala pod střechou jeho domu, ale ke všemu mi dali sousední pokoj. Zamračil se na mě, potom zamířil k sobě do pokoje a zavřel dveře takovou silou, až jsem to cítila v kostech.

Z mého pokoje byl výhled před sídlo a na rozlehlé pláně, jež vítaly hosty mířící do domu Northcottových. Nedalo se popřít, že obojí musí na návštěvníky zapůsobit. Kdyby nebylo tolik zřejmé, že sem nepatřím, to místo by mi téměř připomínalo domov.

Nakoukla jsem do Scarletina pokoje a uviděla jsem, že má výhled na pozemky za sídlem. Nejvíc mě zaujala hustá řada stromů po straně se zřetelnou mezerou v místě, kde se notně prošlapaná pěšina táhla od lesa k sídlu.

Ponechala jsem dveře svého pokoje otevřené, abych slyšela Scarlet na protější straně chodby. I ona měla dveře otevřené a já postřehla, jak odkládá věci a pohybuje nábytkem.

Scarlet vydávala své vlastní zvuky. Zнала jsem její kroky a dech lépe než kroky a dech kohokoli jiného. Snad bych dokázala v davu zachytit odhodlanou chůzi Delie Grace, nebylo to však nic v porovnání s tím, jak dobře jsem teď znala Scarlet. Možná to bylo díky těm několika týdnům, kdy jsme se dělily o postel, ale

cítila jsem se s ní jako doma, jako na bezpečném místě. Kdybych si nebyla jistá, že teď potřebuje trochu soukromí, požádala bych ji, zda bych nemohla bydlet s ní.

Ve dveřích se objevila lady Northcottová s kupou šatů v rukách. „Doufám, že tě neruším,“ řekla a podala mi několikery šaty. „Všimla jsem si, že sis s sebou nevezala mnoho oblečení. Napadlo mě, že bychom pro tebe mohly upravit některé z těchto šatů. Obávám se, že nám nakonec nezbude nic jiného než se vydat ke dvoru, a usoudila jsem, že by ses v nich mohla cítit pohodlněji... ne že by bylo na tvém oděvu něco špatného! Jen jsem... panebože.“

Přistoupila jsem k ní a položila jí ruku na rameno. „To je od tebe velice pozorné. Děkuji. S jehlou to umím a prospěje mi, když se budu moci na něco soustředit.“

Její povzdech vypovídal o životě plném smutku. „Během všech těch let jsme ztratili tolik blízkých, a přesto nikdy nevím, co říct pozůstalým.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy jsem nic podobného nezažila... Bude to časem snazší?“

Stiskla rty v napjatém, teskném úsměvu. „Ráda bych odpověděla, že ano.“ Posunula šaty v rukou. „V salonu je dobré světlo. Chceš tam se mnou zajít?“

Přikývla jsem.

„Tak dobrá. Jen dojdu pro Scarlet a Etana. Už je to dlouho, co jsme spolu všichni byli v jedné místnosti.“

Popuzená jsem za ní vyšla na chodbu.

Nálada v místnosti byla jednoznačně napjatá. Etan byl jako na jehlách, mračil se a vrhal pohledy ke dveřím, jako kdyby čekal na vhodnou příležitost k útěku. Také Scarlet se očividně nemohla dočkat chvíle, kdy bude moct uniknout, zatímco matka hovořila

tlumeným tónem s lordem Northcottem a probírala s ním plány, které nám zatím nebyli zcela připraveni prozradit.

„Ti dva byli odjakživa spiklenci,“ pravila lady Northcottová, když si povšimla, že je upřeně pozorují.

„Spiklenci? Co domlouvají?“ Těkala jsem očima mezi ní a nimi. Dělal jí potíže navléct nit a já sledovala, jak samým soustředěním roztomile povystrčila jazyk. „Dovolíš,“ nabídla jsem jí, „já tu nit navléknu a ty můžeš přišpendlit látku.“

Když jsem zvedla hlavu, spatřila jsem Etana, jenž procházel za ní a zachmuřeně nás pozoroval. Když se na mě takto díval, neměla jsem tak jisté ruce. Jeho pohled upoutal prsten na mé pravé ruce. Ten, který mi věnovala matka. Kdysi patřil Jedreckovi a v rodě Eastoffů se předával z generace na generaci.

Etan zastával názor, že bych ho neměla mít, a já s ním v tomto ohledu byla výjimečně zajedno. Přesto jsem ho nosila s láskou. To, že jsem ten prsten obdržela, zachránilo život matce i mně.

„Děkuji, má drahá. Ach, domlouvají stále stejnou věc jako vždy. Chtějí...“

„Matko...“ Etan mezi námi přelétl váhavě pohledem. „Jsi si jistá, že jí můžeš takové věci říkat?“

Lady Northcottová si povzdechla. „Můj milý chlapče, ocitla se ve víru dění. Podle mého ji nemůžeme udržovat v nevědomosti.“

Napřímil sea začal opět kroužit po místnosti jako sup.

„S Quintenem už od nástupu na trůn... nebylo něco v pořádku, ačkoli k otevřeným útokům na Isolténce, kteří se mu opovážili postavit, začalo docházet zhruba až v uplynulých deseti letech. Neměl se stát králem a náš rod hledá správný způsob, jak ho zbavit moci.“

S přimhouřenýma očima jsem utáhla nit. „Pokud je král tak hrozný, nedojde obvykle ke vzpouře? Copak se lidé nerozzlobí a neobsadí palác?“

Lady Northcottová si povzddechla znovu. „Člověk by něco takového čekal. Ovšem jako Corojka zajisté pochopíš, když ti řeknu, že Isolte je země dbalá zákonů. Quinten v nás svou povahou vzbuzuje podezření, že tahal za nitky při všech strašných událostech, k nimž v Isolte došlo. Rozhodně nikdy neudělal nic, čím by tyto obavy vyvrátil. Avšak... co když se mýlíme? Co když je to práce někoho, kdo jedná sám a na vlastní pěst? Co když za tím stojí Hadrian, který sice nemá sílu na to, aby chránil své zájmy osobně, ale může využívat druhé, aby ho zbavili protivníků? Co když nese vinu nějaká skupina lotrů, kteří se snaží prosadit svou vůli? Pokusit se svrhnout krále bez oprávněného důvodu je protizákonné, ovšem pokud je takový čin ospravedlněný, je v souladu s právem. Kdyby se nám Quintena podařilo přistihnout při činu, získali bychom potřebný důkaz. Mohli bychom se opřít o tisíce let platné výnosy a nařízení, a jakmile by se pravda dostala k široké veřejnosti, podpořila by nás většina obyvatel. Bez toho by však na nás pohlíželi jako na samozvance jednající v rozporu se zákonem... Veškeré naše snahy by byly smety stejné rychle, jako jsme je vynaložili.“

„V tom tedy tkví ten problém? Nikdo Quintena na vlastní oči neviděl vydat rozkaz nebo tasit meč?“ zeptala jsem se.

Vtom se za mnou ozvaly Etanovy hlasité kroky. Vzápětí ale ztichly, když přešel pokojem. Nadechla jsem se. Cítila jsem se podstatně klidnější, když jsem ho neměla za zády.

Lady Northcottová kývla. „A jestli někdo najde způsob, jak to udělat, jsou to tito dva. Pokud jde o plány, mají z nás všech nejbystřejší mysl.“

„Tedy dobrá, alespoň jsme v dobrých rukách. Jen jsem ráda, že takový úkol nepřipadl mně! Vlohy tohoto druhu postrádám.“

Usmála se. „Máš jiné vlohy, Hollis. Sama jsem jich byla svědkem. A na tom záleží. Všichni musíme využívat své nadání, abychom obrátili věci k lepšímu.“

„To je pravda.“ Zadívala jsem se na Etana na druhé straně salonu. Silas prohlašoval, že i Etan je nadaný. Věděla jsem o něm, že je voják, a zdálo se, že umí zachovat klid i ve vyhrocené situaci. Postrádal spoustu jiných dobrých vlastností, přičemž na předním místě byla laskavost, ovšem nemohla jsem mu upřít pohotový úsudek. Ani to mi však nezavdávalo důvod, abych ho obdivovala.

Etan vyprázdnil pohár a odložil ho tak hlasitě, že se ten zvuk rozezněl salonem a upoutal mou pozornost, ať jsem o to stála, nebo ne. Zkoumavě si mě měřil. V jeho pronikavém pohledu bylo cosi, z čeho mě zamrazilo až do morku kostí. Etan Northcott tím jediným pohledem dal znepokojivě najevo, že mě nenávidí – a dal by cokoli za to, aby se mě zbavil.

Nebyl však hlavou rodiny a zdálo se, že pokud jde o jeho rodiče, jsem tu víc než vítána. Lord Northcott jako by mi četl myšlenky a chtěl ukázat, nakolik jsem součástí veškerého dění, když vstal a vykročil k nám.

„Vyložila ti má žena, v jakých nesnázích ses s námi ocitla? Jakých plánů jsi se stala součástí?“ zeptal se. Svým pohybem ponoukl syna, jenž začal nanovo obcházet místnost.

S úsměvem jsem k němu vzhlédla. „Měla jsem o tom jistou představu. Ale neuvědomovala jsem si, kolik práce jste zde vykonali, když jste se snažili vše napravit. Vypadá to, že se v tomto směru mám co učit.“

Lord Northcott se posadil do velkého křesla naproti mně. Matka se postavila za něj a položila ruce na opěradlo. „Nenapadá mě příhodnější chvíle, kdy ti povědět, co víme, co se domníváme a na čem pracujeme.“

„Určitě je to rozumné?“ zašeptal Etan, i když mu muselo být zřejmé, že ho uslyším. Už dvakrát dal před ostatními najevo, že mi není radno věřit.

Lord Northcott se na syna usmál. Nesoudil ho za to, ani ho neopravil. Pouhým pohledem dal jasně najevo svůj postoj. „Ano, mám za to, že bychom měli mou novou neteř zasvětit do našich plánů, byť jsou nejisté.“

Etan upřel oči zpět na mě a já z nich vyčetla nedůvěru.

„Lady Northcottová už mi část z nich vysvětlila,“ připustila jsem. „Vypadá to, že potřebujeme důkaz o tom, že za zločiny Nejtemnějších rytířů stojí král Quinten, abychom ho mohli svrhnout.“

„V podstatě ano. Proto se prozatím budeme soustředit na nalezení důkazu.“ Lord Northcott si povzdechl. „Samozřejmě jsme se o to pokusili už dřív,“ řekl a jeho slova byla určená především mně. „Snažili jsme se podplatit strážce. Máme na dvoře přátele, kteří mají neustále oči dokořán. Máme... no, víc stoupců, než by se dalo čekat. Ovšem dosud jsme nezaznamenali velký úspěch.“ Oplatil pohled nám všem. „A vzhledem k tomu, jak násilné a časté ty útoky byly, mám dojem, že další pokus o odhalení Quintenovy viny by mohl být naším posledním. Musíme všichni spolupracovat. Co se nám podařilo zjistit? Kdo by nám mohl pomoci? Což mi připomíná... Etane?“ Otočil se a podíval se na syna. „Dozvěděl ses něco cestou do Coroy a zpět? Předpokládal jsem, že tvoji druhové ve zbrani si před tebou nebudou tolik dávat pozor na jazyk.“

Etan váhavě přikývl. Nechtělo se mu okamžitě odpovídat. „Ano. Královna podle všeho přišla o dítě a pokouší se zplodit další.“

Hleděla jsem na něj a proklínala se, že tak zoufale prahnu po zprávách, jež mohl poskytnout pouze on.

„Jak se vede Valentíně?“

Prohlédl si mě s přimhouřenýma očima a pokrčil rameny. „Obvykle se nezajímám o to, jak se daří mým nepřítelům.“

Stejným slovem nepochybně označoval i mě.

„Valentina je jen mladá žena,“ namítla jsem. „Nikomu neublížila.“

„Je *manželkou* mého nepřítele. Snaží se rozmnožit nejkrutější královský rod v našich dějinách. Rozhodně ji nepovažuji za přítelkyni.“

„Zato já ano,“ špitla jsem.

Neobtěžoval se s odpovědí a vrátil se ke svým novinkám.

„Quinten se snaží udržovat zdání, že je Valentina v očekávání, ale ženy u dvora tvrdí, že se její chutě nijak nezměnily a je stále činorodá, takže na tom nebude moc pravdy.“

Polkla jsem. Představila jsem si Valentinu samotnou v hradě. Nejspíš je vděčná, že dostala další šanci, a vyděšená z toho, co se stane, pokud selže. Pochybovala jsem, že ten tlak jakkoli napomůže jejímu úsilí.

„Princ Hadrian poslední dobou stůně. Tedy víc než jindy. Několik dní se neobjevil u dvora, a když se vrátil, sotva se udržel na nohách. Nevím, čeho chce král Quinten dosáhnout, když ho všem předvádí tak slabého.“

„Nebožák,“ povzdechla lady Northcottová. „Netuším, jak se dokázal udržet tak dlouho při životě. Bude zázrak, pokud se dožije své svatby.“

„Kdy se má konat?“ zeptala se matka.

„Nevěsta má přijet začátkem příštího roku,“ odpověděla lady Northcottová.

„Stále nemohu uvěřit, že se pro něj rozhodli najít nevěstu v cizině,“ poznamenal lord Northcott.

„Je tolik neobvyklé, že se má princ Hadrian oženit s dcerou z královského rodu?“

„Ano,“ odpověděli ostatní téměř jedním hlasem.

Zvedla jsem obočí. „Ach tak. Než jsem opustila dvůr, byla jsem

neoficiálně uvedena ve smlouvě, podle níž by se má prvorozená dcera – za předpokladu, že by měla staršího bratra, jenž zdědí trůn – měla provdat za Hadrianova nejstaršího syna. Jameson tvrdil, že je výjimečné, aby král Quinten domluvil sňatek podmíněný tím, že člen isolténského královského rodu vstoupí do manželství s někým z cizí země. Nejspíš měl pravdu.“

Lord Northcott se na mě překvapeně zadíval. „Je to pravda?“

Přelétla jsem očima po místnosti a uviděla, že všichni pozorně naslouchají a užasle mě sledují.

„Ano. Tu smlouvu podepsali Jameson a Quinten, ovšem Hadrian, Valentina a já jsme byli přítom. Předpokládám, že nyní z té dohody nic nebude, protože na ní nebylo řádně uvedeno mé jméno. Nebo se možná bude vztahovat na Delii Grace. Proč? Je v tom nějaký háček?“

„Oč by králi mohlo jít?“ přemítal lord Northcott nahlas.

„O legitimitu,“ odvětil Etan pohotově. „Chtějí spojit pokrevní linii s dalším královským rodem, aby nikdo nemohl zpochybnit nárok jejich potomků na trůn. Na oplátku nabízí Corojcům spojenectví Isolte, největšího království na světadílu.“ Etan zavrtěl hlavou. „Geniální.“

Nastala dlouhá odmlka, během níž všichni přemýšleli o jeho slovech. Král Quinten vymyslel plán, jak ochránit sebe a svůj rod, a my tu jen seděli a nedokázali přijít ani na to, jak proti němu zakročit.

„Můžeme proti tomu něco udělat?“ zeptala jsem se tiše.

Lord Northcott sraštil čelo a zaťukal prsty o sebe. „Pochybují. Je však dobře, že o tom víme. Děkuji, Hollis. Napadá tě ještě něco, co by podle tebe bylo důležité? Zejména co se týče královny návštěvy.“

Polkla jsem. „Nechci vás zklamat, ale důrazně mi radili, abych si po dobu návštěvy od Quintena udržovala odstup, tudíž jsme spolu hovořili pouze krátce.“